

Jag har äntligen kommit hem

Finns det något värre än att gå i väntans tider! Då det verkar som om tiden står stilla.

Jag vet att jag inte var ensam om att tid är det kvar? Vad kommer att många frågor som man måste brottas vad jag har hört så blir det heller inte Dessutom drabbas man av abstinensbesvär när allt är över. Känner ni igen er?

plågas av dessa väntans tider. Hur lång hända? Hur blir det efteråt? Ja, det var med då när man gick i väntans tider. Och bättre med åren, utan snarare tvärtom.

Jag snackar naturligtvis om väntans tider inför Riksträffen på Tånga Hed, som nu är avslutat. Visst var det väl så att de flesta av oss som skulle dit tyckte att veckorna och dagarna innan träffen drog sig fram i samma hastighet varenda dag på forumet, om väder, om skulle åka tillsammans eller kanske bara hade till uppgift att ta oss till som helst plikter hade det ju bekvämt. Skillnad var det för alla de som ingick i organisationskommittén och var tvungna att tänka på allt annat än bara sin egen packning.

som en förlamad snigel. Vi kollade vilka som skulle dit, om vilka som inte tillsammans. Men ändå, vi som Tånga och sedan bara få vara utan några

Organisatörerna vet jag av erfarenhet hade fullt upp, inte bara dagarna innan Riksträffen utan under hela året och dessutom under med bokningar av underhållare, mat, sedeltryckeri, shopen, inköp av klubbar osv, osv. Hela denna apparat arbete för föreningen och för medlemmarna och vi tror att dessa personer vet vilken tacksam tanke alla vi övriga skänker dom för detta.

träffdagarna. Med bokningar av platser, städning, scenbygge, flaggor, priser, sockerdricka, kontakter med lokala fodrar ett stort intresse och massor av

När man anlände på torsdagen så förstod man redan vid incheckning att det mesta var under kontroll. Det spelade ingen roll vilka fick svar omgående från kunniga mottagningskommitté direkt innanför där hela tiden, utan bara för att ta emot atmosfär som råder i Vulcan Riders. Jag tror ingen heller kände annat än att man togs in i skydd under vulcanvingen så fort man anlönt.

dumma frågor man ställde, utan man medlemmar. Dessutom satt ju en liten dörren när man kom. (Kanske satt de inte mig!) Men redan då så fick man känna den

Kvällarna med mycket god mat, bra underhållning och en fantastisk gemenskap kunde naturligtvis inte bli bättre. Att man sedan snackat med på forumet är väl mest. Att få höra sitt namn ropas av naturligtvis till minnen som gör att vintern som ändå onekligen kommer om ett antal månader blir mycket lättare att ta sig igenom.

för första gången fick träffa många man egentligen det som man uppskattar någon man bara sett på nätet blir

Vilka fantastiska människor det ändå finns i föreningen. Aldrig har det väl skrattats så mycket och snackats så otvunget. Det bästa var ju gänget och till det andra och man togs väl ana att det fanns så många goa Norrland och ända ner till Skåne. För mig byråkrater var det som om luften fylldes av ny livgivande energi att få träffa er alla.

att man bara kunde gå från det ena emot med öppna armar. Inte kunde jag gubbar och gummor långt uppifrån som i vanliga fall jobbar ihop med

Alla dagarna bara försvann i en rasande fart som det gör när man har roligt. När morgonen på söndagen kom så kunde jag se många ansikten som visade samma sak. "Är det redan över och är det verkligen ett helt år till nästa gång." Tyvärr är det ju så men som tur är så finns ju alla minnen kvar att gotta sig åt tills nästa gång. För en nästa gång blir det lita på det. Dessutom finns det ju många andra träffar där vi kommer att ses. Jag skulle vilja avsluta med att säga att personligen så känns det som om jag äntligen "har kommit hem". Jag har kommit hem till de personer och företeelser som skänker mig energi och jag tänker hålla mig dessa så länge jag orkar få benet över hojen. Jag tror också att känslan av att "ha kommit hem" den delar jag med många.

Janne Jonsson # 5013